

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I DE RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència 65/2024](#), d'11 d'abril, del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'inconstitucionalitat en matèria de **contractació foral de Navarra**, concretament l'exclusió dels contractes de determinats **serveis jurídics**.

El TC estima el recurs d'inconstitucionalitat pel Govern d'Espanya contra l'article 7.1.lletra l) de la Llei Foral de Navarra 2/2018, de 13 d'abril, de contractes públics, afegit per l'apartat 2 de l'article únic de la Llei foral 17/2021, de 21 d'octubre i, en conseqüència: d'una banda, declara inconstitucional i nul de ple dret l'esmentat precepte i, d'altra banda, declara extingit l'esmentat recurs d'inconstitucionalitat per desaparició sobrevinguda del seu objecte, en relació amb la impugnació de l'article 7.1 lletra m) i disposició addicional 21 de l'esmentada Llei foral 17/2021, de 21 d'octubre.

En relació amb el precepte anul·lat per ser considerat inconstitucional, article 7.1.l) de la Llei foral 2/2018, de 13 d'abril, de contractes públics, introduït per l'apartat 2 de l'article únic de la Llei foral 17/2021, de 21 d'octubre, tenia per objecte excloure del seu àmbit determinats negocis jurídics que, tanmateix, la LCSP, llei estatal i de caràcter bàsic, sí inclou en el seu àmbit material d'aplicació; per la qual cosa, el TC considera que s'han vulnerat les competències de l'Estat en matèria de contractació pública.

En aquest sentit, la sentència afegeix que la determinació dels negocis exclosos per la Llei foral de Navarra de l'àmbit de la LCSP no només té caràcter bàsic, sinó, que, a més, és un principi essencial de la legislació bàsica estatal. Entre els negocis exclosos per la Llei foral hi havia els contractes de serveis jurídics. Respecte a això, el TC declara que la LCSP es refereix als contractes que tenen per objecte la prestació d'aquests serveis jurídics en el seu article 19.2.e) als sols efectes d'excloure'ls del procediment de regulació, no els esmenta entre els negocis jurídics exclosos que s'especifiquen en els articles 4 a l'11 de la mateixa LCSP; el que porta a considerar que la LCSP els inclou en el seu àmbit d'aplicació, a diferència del que passa en el precepte impugnat en el recurs d'inconstitucionalitat.

Per a això, el TC es remet al fonament jurídic 6 A) de la STC 68/2021, que, en resoldre una tatxa que criticava la realització, a través de l'article 11 LCSP, d'una transposició defectuosa de les directives europees, en no excloure i regular els contractes que tinguin per objecte determinats serveis jurídics (article 19.2.e) de la LCSP) va afirmar que els articles 9.2 i 11 de la LCSP tenen materialment caràcter bàsic ja que el seu objecte és delimitar l'àmbit d'aplicació de la LCSP i que, per tant, és d'aplicació a tot el territori nacional i vincula les lleis de contractació pública de les comunitats autònomes pel seu caràcter bàsic.

Finalment, conclou que aquesta declaració d'inconstitucionalitat no afecta les situacions jurídiques consolidades ja que el principi de seguretat jurídica consagrat a l'article 9.3 de la CE i la necessitat d'atendre el fi legítim de procurar l'estabilitat de les relacions contractuals aconsella limitar els efectes de la present sentència únicament a efectes pro futurs, mantenint-se les situacions jurídiques produïdes durant la vigència del precepte declarat inconstitucional per aquesta sentència.

2. Sentència de 25 d'abril de 2024, del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'**inconstitucionalitat** referent a la modificació de l'article 92.bis de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local.

El TC, per majoria, va estimar el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de cinquanta diputats i diputades de Grup Parlamentari Popular del Congrés contra la disposició final primera de la Llei 22/2021, de 28 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per al 2022, que modifica l'article 92.bis de la LRBRL.

La disposició final recorreguda establia en l'àmbit de la Comunitat Autònoma del País Basc que totes les facultats previstes en la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, referents als funcionaris d'Administració local amb habilitació de caràcter nacional han de ser assumides en els termes que estableix la normativa autonòmica, incloent-hi la facultat de selecció, l'aprovació de l'oferta pública per cobrir les vacants existent de les places corresponents a aquestes en el seu territori, la convocatòria exclusiva per a aquest en els processos de provisió per a les places vacants, la facultat de nomenament de personal funcionari en aquests processos de provisió, l'assignació de la primera destinació i les situacions administratives.

La sentència, després de descartar que s'hagi produït la pèrdua sobrevinguda de l'objecte del recurs d'inconstitucionalitat pel fet que la disposició impugnada hagi estat objecte d'una nova redacció vulnerable, en conseqüència, els articles 66.2 i 134.2 de la Constitució. Es tracta d'una norma en matèria de funció pública, que no guarda cap connexió amb el règim retributiu dels funcionaris d'Administració local amb

habilitació de caràcter nacional ni té incidència econòmica directa amb els ingressos o amb les despeses.

Així mateix, assenyala que l'estimació del recurs d'inconstitucionalitat pel motiu anteriorment exposat determina que resulti innecessari que el Tribunal Constitucional entri a examinar les restants qüestions d'inconstitucionalitat que els diputats recurrents exposaven en el seu escrit de demanda de l'esmentat recurs d'inconstitucionalitat.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat, la magistrada senyora María Luisa Balaguer Callejón ha presentat un vot particular.

3. Sentència del Ple del Tribunal Constitucional, de 25 d'abril de 2024, qüestió d'inconstitucionalitat, relativa als límits mínims de 5.000, 25.000 i 50.000 euros en les **sancions econòmiques previstes en la Llei orgànica de finançament dels partits polítics** per als qui superin els límits de les seves despeses electorals.

El TC, per unanimitat, va estimar la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en relació amb els límits mínim de 5.000 euros previst a l'article 17 bis.3.b) de la Llei orgànica 8/2007, de finançament dels partits polítics, per als casos en què els partits polítics superin entre l'1 i el 3 per cent del límit de les seves despeses electorals.

La qüestió d'inconstitucionalitat va ser plantejada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem abans de resoldre el recurs contenciós administratiu interposat pel partit independent Torre Pacheco contra la sanció de 5.000 euros que li havia imposat el Tribunal de Comptes, en aplicació d'aquest mínim legal, per haver-se excedit aquest partit en 91,47 euros el seu límit de despeses de 3.917, 54 en les eleccions locals de 26 de maig de 2019.

El Tribunal Constitucional considera que la transparència i control públic dels partits polítics és un fi constitucionalment legítim per garantir la independència dels partits i la confiança en els processos electorals.

Afegeix la sentència que, prestant especial atenció a l'opinió fonamentada en la moció número 1445, de 27 de juliol de 2021, del Tribunal de Comptes, per la seva experiència acumulada en l'aplicació d'aquestes sancions i pel seu estatut d'imparcialitat i independència prevista a l'article 136.3 la Constitució, el Tribunal Constitucional raona que, tal com està configurat el límit legal en les despeses electorals de la Llei orgànica del règim electoral general, aquest límit mínim de sanció per excés de despeses s'aplica únicament als partits i formacions polítiques

petites d'escassa representativitat que es presenten només en un o uns pocs ajuntaments en les eleccions municipals; per la qual cosa, fora d'aquests casos, el límit mínim de la sanció no té aplicació.

Per aquesta raó, el TC conclou que aquest límit mínim de 5.000 euros és una desproporció contrària a l'article 25.1 de la Constitució, que garanteix el dret fonamental dels ciutadans a participar en els assumptes públics; i amb l'article 6 de la CE, que defineix els partits com a vies d'expressió del «pluralisme polític», de «formació i manifestació de la voluntat popular» i d'«instrument fonamental per a la participació política».

Així mateix, el TC fent ús de les facultats que li confereix l'article 39.1 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, ha estès per «connexió o conseqüència» els efectes de la declaració d'inconstitucionalitat de l'article 17.bis,3,b) de la Llei orgànica de finançament dels partits polítics a altres dos preceptes de la mateixa Llei orgànica amb idèntica estructura i problemàtica: l'article 17.bis.1, paràgraf final, i l'article 17.bis, 2,b), que fixen límits mínims de 25.000 euros i 50.000 euros en les sancions previstes per a la mateixa conducta de superació per part dels partits polítics dels seus límits de despesa electoral, tot i que en uns percentatges superiors (entre un 3 i un 10 per cent i en més d'un deu per cent).

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència 1724/2023](#), de 18 de desembre, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **processos selectius**.

El TS, en aquesta sentència, estableix que als efectes del contingut de la motivació per al control de la discrecionalitat tècnica dels processos selectius, quan les bases reguladores d'aquells contemplin que en la qualificació d'un exercici es desglossi la puntuació de cadascun dels membres del tribunal seleccionador, cal conservar la puntuació de cadascun dels membres del tribunal seleccionador o, almenys, incorporar aquesta informació en l'acta final del corresponent procés selectiu.

5. [Sentència 378/2024](#), de 5 de març, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, recurs d'interès cassacional objectiu per a la **formació de la jurisprudència**

Els antecedents del procés són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La representació de l'Associació Liberum va interposar el recurs contenciós administratiu, pel procediment especial de protecció de drets fonamentals, contra la via de fet de la Conselleria de Salut i Famílies de la Junta d'Andalusia per «l'establiment de quarantenes exclusivament per a alumnes, treballadors i contactes no vacunats de centres educatius d'Andalusia després d'un contacte estret».
- La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior d'Andalusia, mitjançant interlocutòria judicial de 22 de març de 2022, va inadmetre el recurs contenciós administratiu per falta de legitimitat de l'associació recurrent.
- L'associació recurrent va interposar recurs de cassació i el TS va declarar l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, mitjançant interlocutòria de 16 de març de 2023.

L'objecte del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és la interpretació de l'article 19 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LRJCA), a la llum de la doctrina del Tribunal Constitucional favorable al reconeixement de la legitimitat activa a les associacions, amb especial consideració a la doctrina del Tribunal Suprem establerta en relació amb la legitimitat de les associacions en processos judicials en els quals el seu interès legítim deriva de les finalitats i activitats que persegueixen i que es troben definits en els seus respectius estatuts.

El TS, en aquesta sentència, assenyala que:

- L'apreciació de l'interès legítim és per definició un judici casuístic.
- El fil conductor de la determinació de l'interès legitimador cal buscar-lo entre els fins de l'associació recurrent i l'objecte del recurs, la qual cosa determinaria quin benefici real i no hipotètic obté qui presenta l'acció judicial –o quin perjudici evita – amb la desaparició de l'acte o disposició recorreguda.
- L'article 19.1 b) de la LRJCA apel·la a la idea d'afectació; és a dir, a l'afectació singular o d'incidència en l'esfera dels interessos de qui acciona i invoca un interès qualificat, específic i identificable.
- No val com a justificació per exercir l'acció el mer interès abstracte en interès de la legalitat, com tampoc lligar-lo de forma generalitzada a una possible acció

popular, ja que aquesta només és possible en els casos en què la norma així ho prevegi.

Basant-se en això, i després d'establir la doctrina per a la formació de la jurisprudència en relació amb el concepte d'associació a què es refereix l'article 19.1.b) de la LRJCA, a l'efecte de determinar qui està legitimat per interposar recurs contenciós administratiu, conclou que no cal que siguin raó determinant de la legitimació els fins associatius que cada entitat inclogui en els seus estatuts reguladors ja que, de bastar aquests, s'habilitaria les persones jurídiques perquè s'atribueixin a si mateixes el necessari interès legitimador i així, després, cada entitat podria preconstituir aquest interès, d'aquí que s'indagui en la seva activitat.

D'acord amb els fonaments exposats anteriorment, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

6. [Sentència 626/2024](#), de 15 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de la **naturalesa jurídica dels reglaments de les federacions esportives**.

El TS, el ponent del qual ha estat el magistrat Sr José Luis Requero, casa la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional i, en conseqüència, estima en part els recursos d'apel·lació interposats contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu Central núm. 9 en el recurs interposat per la Real Federación Española de Fútbol contra l'acord de la Comissió Directiva del Consell Superior d'Esports, de 29 de març de 2019; acord que anul·la, llevat del que es refereix a la no d'aprovació de l'article 214.10 del seu reglament general.

La qüestió bàsica d'aquesta sentència és determinar la naturalesa jurídica dels reglaments de les federacions esportives. En aquest sentit, el TS afirma que els referits reglaments no tenen la naturalesa jurídica de disposicions de caràcter general, per la qual cosa poden ésser aprovats per silenci administratiu.

Així mateix, estima que tenen naturalesa normativa però no són reglaments en sentit jurídic administratiu i, per tant, no estan subjectes a les normes d'elaboració i aprovació de les disposicions generals administratives, sinó a les que estableixen els estatuts de la federació esportiva que compta amb dues fases: d'una banda, la interna (jurídica-privada) d'elaboració i aprovació federativa, i d'altra banda, l'administrativa en la qual el Consell Superior d'Esports no aprova un projecte, sinó el reglament ja aprovat definitivament. És a dir, que el procediment que s'inicia, desenvolupa i acaba a la seu del Consell Superior d'Esports és de naturalesa

aprovatòria, no reglamentària, per la qual cosa és possible aplicar el silenci administratiu.

7. [Sentència 650/2024](#), de 17 d'abril, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de còmput del **termini de prescripció per a la liquidació de deutes tributaris per part de l'Administració**.

El TS, el ponent del qual ha estat el magistrat Dimitry Berberoff, desestima el recurs de cassació interposat per l'Administració general de l'Estat contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, de 20 de desembre de 2021. Sentència que, al seu torn, va desestimar el recurs contenciós administratiu, interposat per la representació legal de CaixaBank contra la resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Català relativa liquidacions d'actes de disconformitat referents a l'IVA, corresponent als exercicis econòmics 2007 i 2008, i contra la interlocutòria que va estimar l'incident del complement de l'esmentada sentència i, amb rectificació de la decisió, va estimar el recurs contenciós administratiu interposat per CaixaBank.

La qüestió plantejada en aquest procediment és determinar el criteri interpretatiu del còmput del termini dels quatre anys de prescripció del dret de l'Administració per determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació, previst a l'article 66 de la Llei 58/2003, general tributària.

El TS arriba a la conclusió i determina com a criteri interpretatiu que el termini de prescripció dels quatre anys de prescripció del dret de l'Administració per determinar el deute tributari mitjançant liquidació establert a l'article 66 de la LGT s'ha de computar de data a data, amb independència que l'últim dia del termini sigui un dia hàbil o inhàbil, ja que, en aquests casos, és d'aplicació supletòria l'article 5 del Codi civil, d'acord amb el que disposen els articles 4.2 i 7.2 de la LGT i principalment si es té en compte que en el còmput civil dels terminis no s'exclouen els dies festius o firaires.

8. [Sentència 662/2024](#), de 18 d'abril, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formalització de la jurisprudència, en matèria **de dret de manifestació i els seus límits**.

El TS estima el recurs d'interès per a la formació de la jurisprudència contra la sentència dictada pel TSJ de Canàries, que casa i anul·la i, estimant en part el recurs contenciós administratiu interposat pel procediment de protecció jurisdiccional de drets fonamentals, declara la nul·litat del comunicat de la Subdelegació del Govern

Àrea de Presidència
Secretaria General

de Las Palmas, que va considerar que no hi havia raons per a la prohibició de nombroses manifestacions produïdes a la porta del domicili dels recurrents.

Els antecedents del procés són els següents:

- Els recurrents van interposar un recurs contenciós administratiu, pel procediment de protecció de drets fonamentals, contra la comunicació de la Subdelegació del a Las Palmas que va considerar que no hi havia raons suficients per prohibir nombroses manifestacions a la porta del domicili dels recurrents.
- Contra la sentència del TSJ de Canàries, amb seu a Las Palmas, els recurrents van presentar recurs de cassació.
- El TS, mitjançant interlocutòria de data 18 d'octubre de 2023, va acordar: d'una banda, admetre a tràmit el recurs de cassació i, d'altra banda, que aquest presentava interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, ja que no existien antecedents similars.

L'objecte de l'interès cassacional objectiu és identificar com a normes jurídiques d'interès cassacional els articles 10, 15 i 18 en relació amb l'article 53 de la CE, l'article 21 de la CE, en relació amb l'article 10 de la Llei orgànica 9/1983, de 15 de juliol, del dret de reunió, l'article 24 de la CE i articles 6.1 i 13 del Conveni Europeu de Drets Humans.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en el sentit que, si bé és cert que per celebrar unes manifestacions a les vies públiques no és necessària una autorització (com mantenen els recurrents), sinó només una comunicació prèvia, donant la raó en aquest aspecte al TSJ de Canàries; no obstant això, considera que, atès que des de desembre de 2020, l'Administració permet manifestacions en protesta contra la instal·lació d'antenes de telefonia mòbil davant el domicili dels recurrents, assetjant-los i causant-los por i terror, ja que dites manifestacions eren nombroses i contínues (queden acreditades més de 80 manifestacions), i declara que «si quan estan en confrontació drets fonamentals de reunió i manifestació amb els drets fonamentals a la integritat física i moral, el dret a la intimitat personal i familiar i el dret a la inviolabilitat del domicili s'ha d'atendre a criteris de finalitat, freqüència i efectes intimidatoris de l'exercici d'aquest dret i la seva incidència en els altres drets fonamentals citats i que aquests criteris es valorin amb la finalitat d'efectuar una ponderació real dels drets fonamentals en conflicte ajustat als cànons de la jurisprudència constitucional».

En aquest sentit, assenyala que «no es troba, en efecte, en discussió el dret dels promotors de les manifestacions de dur-les a terme per protestar contra la instal·lació d'una antena de telefonia mòbil. Consta, però, en l'expedient i en les actuacions que aquestes manifestacions es van centrar en el domicili i negoci dels recurrents i també consta que en el període anterior al que es van dirigir a la Subdelegació del Govern ja es van celebrar nombroses manifestacions, amb periodicitat setmanal [...] No cal un particular esforç per concloure que tal reiteració i l'especial fixació per aquest lloc van afectar significativament la vida privada, la intimitat personal i familiar dels recurrents i també la seva salut i integritat física dels més grans, a més d'incidir negativament en la seva activitat comercial». Per la qual cosa, s'estima el recurs d'interès cassacional, encara que en aquest cas no s'hagin produït desordres públics. El TS entén que el dret fonamental de la reunió i manifestació no és absolut i s'han de ponderar els seus efectes quan col·lisionen amb altres drets fonamentals com el dret a la integritat física i moral, a la intimitat personal i familiar i a la inviolabilitat del domicili.

9. [Sentència 672/2024](#), de 19 d'abril, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **subvencions**.

El TS estima el recurs contenciós administratiu interposat per l'Ajuntament de Lucena del Puerto (Cadis) contra l'Acord del Consell de Ministres de 22 de novembre de 2022, pel qual es va aprovar el Reial decret 983/2022, de 22 de novembre, pel qual es regula la concessió directa de subvencions als ajuntaments de Lepe i Moguer per impulsar l'erradicació d'assentaments irregulars de persones treballadores temporeres als seus municipis i, en conseqüència, anul·la l'RD impugnat, ordenant que s'iniciï un procés de concurrència competitiva destinat a la concessió d'ajuts prevista per a tal finalitat.

El TS, en aquesta sentència, afirma que l'Administració no ha respectat els principis pels quals es regeix l'atorgament de subvencions públiques, com són la publicitat, la transparència, la concurrència, l'objectivitat, i la igualtat establertes en l'article 8 de la Llei 38/2003, general de subvencions; així com tampoc ha respectat els principis d'eficàcia en el compliment dels objectius fixats per l'Administració i d'eficiència en l'assignació i utilització dels recursos públics previstos a l'article 9 de l'esmentada LGS.

Així mateix, en la sentència s'afirma que l'Administració hauria d'haver acudit al procediment de concurrència competitiva, ja que la concessió directa de subvencions és un procediment d'adjudicació excepcional tan sols aplicable als supòsits taxats en la norma, concretament, en l'article 22.2 de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions.

Afegeix que en tractar-se d'un procediment excepcional ha de ser interpretat de manera restrictiva i afegeix que pel que fa a la interpretació de l'article 22.2 .c) de la LGS no n'hi ha prou amb que concorrin raons d'interès públic, social, econòmic o humanitari per a la concessió de subvencions, sinó que a més aquestes justifiquin la dificultat de la convocatòria pública per a l'obtenció d'ajuts.

SALA SOCIAL

10. [Sentència 543/2024](#), d'11 d'abril, de la Sala Social del Tribunal Suprem, en matèria de **plans d'igualtat**.

El TS reconeix la possibilitat, amb caràcter excepcional, que les empreses puguin aprovar els seus plans d'igualtat, de forma unilateral, en els casos en què no hi hagi comitè d'empreses o hagin acreditat que han intentat sense èxit la crida als sindicats per a l'elaboració i aprovació dels plans d'igualtat.

Per a això, el TS, en l'esmentada sentència, fa un repàs i fa seu els arguments jurídics en aquesta matèria que ja s'havien posat de manifest en tres sentències dels TSJ, concretament, la sentència del TSJ de Madrid de 19 de desembre de 2023, la del TSJ de Madrid de 17 d'octubre de 2023 i la del TSJ d'Andalusia de 25 de gener de 2023, així com sentències anteriors del mateix TS, la STS 823/2018, de 13 de setembre i la STS 571/ 2021, de 25 de maig.

Especial interès mereix la STS 571/2021, de 25 de maig, que afirma que l'empresa pot aprovar el Pla d'igualtat, obviant les referides exigències, però entenent com a provisional.

Afegeix que en aquestes situacions no es pot impedir a les empreses l'accés al registre de l'autoritat laboral, encara que això no suposi que l'autoritat laboral, de manera obligatòria, hagi d'efectuar la inscripció en l'esmentat registre; ja que el contrari d'això suposaria un perjudici per a les empreses per causes no imputables a aquestes com seria, entre d'altres, la possibilitat de contractar amb les administracions públiques.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

11. [Sentència 609/2023](#), de 15 de desembre, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, en matèria d'**anul·lació d'ordenança**.

El TSJ de Madrid va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per la Federació Espanyola d'Associacions i d'Empreses Distribuïdores de Gasos Liguats del Petroli contra l'aprovació i publicació de l'Ordenança 1/2022, de 25 de gener, de l'Ajuntament de Madrid, per la qual es modifica parcialment l'Ordenança de terrasses i quioscos d'hostaleria i restauració, pel que fa a la prohibició d'instal·lar estufes de gas a les terrasses i les cafeteries de la ciutat de Madrid.

A aquest efecte, el TSJ de Madrid estima parcialment el recurs contenciós administratiu i anul·la les disposicions de l'esmentada Ordenança municipal que feien referència a la prohibició d'instal·lar estufes de gas a les terrasses i cafeteries del municipi de Madrid, com a conseqüència de no haver-se recavat durant el procediment d'elaboració i aprovació de l'ordenança municipal impugnada els informes i els estudis concloents sobre els efectes que poden derivar-se de l'adopció de la mesura restrictiva i perquè, a més, tampoc existia en l'expedient administratiu un estudi sobre els nivells i efectes que causen les emissions de diòxid de carboni per la utilització de les estufes de gas en relació, per exemple, amb altres tipus d'energia, com ara les elèctriques.

SALA SOCIAL

12. [Sentència 317/2024](#), de 10 d'abril, del Ple de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia de Madrid**, en matèria de **personal laboral indefinit no fix de l'administració pública**.

El TSJ de Madrid, per majoria, ha estimat parcialment el recurs de suplicació interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Social núm. 21 de Madrid, en reclamació de reconeixement de drets, revocant la sentència d'instància i declarant el caràcter indefinit no fix d'una treballadora laboral de l'Agència Madrilenya d'Atenció Social de la Comunitat de Madrid amb antiguitat de 29 de novembre de 2010.

L'esmentada sentència afirma incompliment per part de l'ocupadora, que ha utilitzat en aquest cas de forma abusiva, injustificada i inusualment llarga la contractació

laboral. L'accés directe a la situació de fix ha de fer-se necessàriament respectant els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat, recollits en els articles 23.2 i 103.2 de la Constitució espanyola; per la qual cosa, entén que s'ha rebutjat l'accés directe a la situació de fix, atès que el contrari suposaria fer de millor dret a qui obté la condició de fix per aquesta via davant de qui accedeix a tal situació mitjançant els processos selectius corresponents. Qüestió diferent seria que la treballadora que demanda aquesta relació s'hagi presentat a un procés selectiu, i l'hagi superat aprovant sense plaça.

Aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat, ja que s'ha presentat un vot particular pel magistrat Rafael Antonio López Parada, al qual es va adherir la magistrada María Aurora de la Cueva Aleu, presidenta de la Sala, les magistrades Virginia García Alarcón i Alicia Catalá Pellón i el magistrat Jose Luis Asenjo Pinilla que van estimar que en aquest cas el recurs havia de ser estimat i declarar-se la situació de fixa de la treballadora recurrent. Recorden a tal efecte la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 3 de juny de 2021, segons la qual el termini dels tres anys de l'article 70 del text refós de l'Estatut bàsic de l'empleat públic no era aplicable com a límit màxim per als contractes d'interinitat per vacant. A més, consideren que es troba dins de l'àmbit de la jurisprudència europea en aquesta matèria, i es remeten a altres sentències de casos similars dels TSJ d'altres comunitats autònomes.

Aquesta sentència no és ferma, i pot interposar-s'hi recurs de cassació per a unificació de doctrina davant el Tribunal Suprem en els terminis i amb els requisits exigits en la Llei reguladora de la jurisdicció social.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

13. Sentència 153/2024, de 8 d'abril, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 32 de Madrid, en matèria de **multes de trànsit**.**

El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 32 de Madrid estima íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat per l'interessat contra la Resolució dictada per la Direcció General de Gestió i Vigilància de la Circulació de l'Àrea de Govern i Mobilitat de l'Ajuntament de Madrid pel qual es va sancionar el recurrent a una multa econòmica de 400 euros per circular a 61km/hora quan el màxim permès era de 30km/hora, així com a la pèrdua de 4 punts del carnet de conduir.

El JCA núm. 32 anul·la la sanció imposada al recurrent en considerar:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Que l'Ajuntament recorregut no ha seguit les garanties formals exigides, col·locant el recurrent en una situació d'indefensió, com a conseqüència de no haver practicat totes les proves sol·licitades que resultaven essencials per a la determinació dels fets imputats.
- Que no s'han observat les garanties establertes en l'Ordre ITC/155/2020, que regula el control metrològic de l'estat respecte als instruments destinats a mesurar la velocitat dels vehicles de motor, ja que no es va aplicar el marge d'error a l'hora de mesurar la velocitat, i no s'han practicat mitjans probatoris fonamentals, com el certificat de verificació de la cabina corresponent a la concreta instal·lació del cinemòmetre i la documental referent als marges d'error.

Així mateix, assenyala que els instruments tècnics destinats a mesurar el grau de velocitat dels vehicles de motor en un punt quilomètric determinat i en un moment precís té necessàriament un específic interval d'errors que necessàriament han de ser tinguts en compte per a la deguda i precisa correcció de les lectures marcades.

- Que s'han d'aplicar al procediment administratiu sancionador les mateixes garanties i principis que s'apliquen en via penal, i més quan l'Administració fonamenta la seva resolució en un principi de presumpció de culpabilitat mancada d'elements probatoris degudament i suficientment contrastats.
- Que encara que els butlletins de denúncia gaudeixen d'una certa presumpció de certesa i veracitat, aquesta no gaudeix de la naturalesa jurídica ni el caràcter intrínsec de iuris et de iure, la qual cosa significa, segons la doctrina consolidada del TS, que, si bé els informes, les actes i les inspeccions es presumeixen objectives i imparcials, en principi i llevat de prova en contrari, s'ha de reconèixer als agents en cada cas actuant, tractant-se d'una presumpció de certesa limitada únicament als fets que són susceptibles de percepció directa pels mateixos agents, el seu valor probatori que pot ser enervat per altres proves que condueixin a conclusions diferents; sense que a la vista de les proves practicades en el present cas existeixi base suficient per considerar inequívoc el butlletí de denúncia, ja que el fet de la denegació de les pràctiques proposades ha provocat una clara indefensió del sancionat.

Aquestes consideracions donen com a fruit l'estimació íntegra del recurs contenciós administratiu i la declaració de nul·litat de la sanció imposada.

La sentència és ferma i contra aquesta no procedeix recurs ordinari, de conformitat amb el que disposa l'article 81.1 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

14. Sentència de 2 de maig de 2024, del **Jutjat de Primera Instància núm. 2 de Toledo**, en matèria de la **responsabilitat d'una entitat bancària** per la sostracció de diners a una parella com a conseqüència d'haver duplicat la targeta SIM del mòbil.

El titular del Jutjat de Primera Instància núm. 2 de Toledo ha decidit en aquesta sentència que el fet que els ciberdelinqüents s'apropriïn il·lícitament dels diners del compte corrent del client, a través del duplicat de la targeta SIM del número de telèfon del client, no eximeix de la responsabilitat de l'entitat bancària, ja que l'estafa només és possible d'executar si existeix una bretxa de seguretat en l'accés al sistema d'autenticació de pagament.

En conseqüència, obliga l'entitat bancària a retornar els diners sostrets al seu client mitjançant aquest tipus d'estafa «phishing», per no comptar amb el protocol de seguretat que pugui evitar que un ciberdelinqüent efectui les transferències objecte del delictes d'estafa.

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)

1. [Resolució 248/2024](#), de 29 de febrer, per la qual s'estima parcialment el dret d'accés per rebre dades sobre els ajuts de menjador escolar a tot Catalunya i s'acorda la derivació perquè aquesta informació sigui lliurada pels consells comarcals
2. [Resolució 1143/2023](#), de 30 de novembre, pel qual es reconeix el règim especial d'accés a la informació regulat a la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents.

La informació demanada i reclamada és informació pública d'acord amb l'article 2 de la LTAIPBG. Afegeix que el caràcter reforçat com a càrrec electe de la persona reclamant incrementa el dret d'accés a la informació demanada. L'apartat 2 de la disposició addicional 1a de la referida Llei estableix que «l'accés a la informació pública en les matèries que tenen un règim d'accés especial regulat per la seva normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquesta llei». Per tant, es considera que el que disposa la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents, que té com un dels seus fins principals la regulació d'accés als documents integrants del patrimoni documental de Catalunya, i atès que la informació demanada està integrada en el patrimoni documental de Catalunya s'hi reconeix el dret d'accés.